

GÉBER LÁSZLÓ KÉT VERSE

MELANKÓLIA

ma nincs átváltozás és a hajladozó
ágacskák sem mondanak semmit
de én mint egy szerelmes vagyok veled
Melankólia hozzád nőttem és térnék
egyre vissza hozzád pedig közelít a tél
és az éltető meleg hiánya mind nagyobb
„de milyen békésen fekszenek a dolgok
a fényben” és milyen elhanyagoltan a műzsák
hol van az én maradásom helye
és elidőzéseimé/ a jégkocka amelyet
csupasz ujjaiddal a poharamba tettél
indította volna el a felejtést –
ma nem lesz elidőzés még ma szeretni akarlak
azután készenlétben leszék esetleg
esetleg örökre megválok tőled

ÚTNAK LÉLEGZETE

útnak lélegzete akadály de tisztasága
mint a jó barokk zene/ elengedem
magamtól a szavakat/ a tér szélébe
csapódnak néha néha lebegnek/ sokszor
elvesznek a nagy zajban megállítanak az
események/ kezekben a dió bele tán ez
a legfontosabb most/ a zöld kint az
ablakon itt csak pókhálóra feszített
libatollak párnáról lehullott hajszálak